

Đề bài

Nét tài hoa của
Tố Hữu trong việc
sử dụng đại từ
nhân xưng
“mình” - “ta”.

Bài làm

Tố Hữu là ngọn cờ đầu của thơ ca Cách mạng. Tính chất cách mạng ấy thể hiện ở chỗ các sự kiện lớn của cách mạng đều được Tố Hữu phản ánh kịp thời. Việt Bắc là bài thơ đánh dấu sự kết thúc kháng chiến, chính phủ rời Việt Bắc về thủ đô Hà Nội. Bài thơ như một tổng kết nhỏ, nhìn lại toàn bộ những ngày tháng gian nan kháng chiến hào hùng. Trong bài thơ, ta có thể thấy Tố Hữu đã sử dụng rất thành công đại từ nhân xưng “mình” với “ta”.

Mình và ta là cách xưng hô thân mật của người Việt được sử dụng khá uyển chuyển trong đời sống:

“Mình với ta tuy hai mà một

Ta với mình tuy một mà hai”

Hay

“Mình nhớ ta như cà nhớ muối

Ta nhớ mình như cuội nhớ trăng”

Vận dụng cách xưng hô thân thiết của dân gian, nhà thơ Tố Hữu đã tạo ra hai nhân vật trữ tình người đi kẻ ở với cách gọi “mình – ta”, tạo ra một cuộc đối đáp đầy tình cảm, lưu luyến, bịn rịn “Mình về mình có nhớ ta?”, “Ta về mình có nhớ ta”. Hai nhân vật trữ tình hoán đổi cho nhau cách xưng hô, “ta” là người ở lại, “ta” cũng là người ra đi. “Mình” là người ra đi, cũng chính là người ở lại. Chính vì thế, mà mình với ta như hình với bóng, như bóng với hình. Hơn nữa, mình không chỉ là người đi, hoặc người ở. “Mình” ở đây bao gồm cả hai:

“Mình đi mình lại nhớ mình”

Nhân vật “ta” cũng vậy:

“Rừng cây núi đã ta cùng đánh Tây

Đất trời ta cả chiến khu một lòng”

Việt Bắc trong nỗi nhớ của người ra đi được Tố Hữu tái hiện thật cảm động. Chính điều đó đã khẳng định tình cảm đầm thắm sắt son của nhân dân Việt Bắc đối với Cách mạng, với Đảng, với Bác Hồ, đồng thời cũng thể hiện tình cảm của cán bộ kháng chiến với con người Việt Bắc.

Tóm lại “mình – ta” là cách xưng hô đã được Tố Hữu sử dụng linh hoạt tạo nên sự gắn bó rất thú vị giữa người ở, người đi tạo ra sự băng khuâng, bịn rịn, tưởng như không thể tách rời giữa Việt Bắc và những người đã gắn bó với quê hương Cách mạng thủ đô gió ngàn.